

А все було

Борис Олійник

За життя матерів
златоусти-поети
вряди-годи навідують домівку,
і то на хвилю:
“Та скоріше, мамо!
Нема ж коли: машина вже під ворітьми”.

Мати, за порогом тицяючи сидора,
побивається: “Ти ж хоч скажи,
як там мій онучок?.. Я ж його ще й не бачила...”
Не озираючись, відмахується:
“Потім, мамо. Ну ви ж бачите: ніколи”.

...Погнали на Київ.

Коли ж ударить телеграма
і скрикнуть поминальні дзвони,
на грудях рвуть сорочку:
“Мамо!!!
Та ми й не нараділись вами...
Та ми підклали б вам долоні
Чого ж ви рано так... ой, мамо!”

І невістка в жалобній хустині,
якось так... модно пов'язаній,
тягне за руку півпарубка
крізь поховальне велелюддя,
шепочучи з притиском – до сичання:
“Та йди вже – люди ж дивляться!”
А на увесь загал – розпачливо:
“Синочку!!! Оце ж твоя... бабуся...” –
і розмазує по щоках фарбу.

І онука вперше у своєму житті
знайомиться з рідною бабою,
що вже склала руки... в домовині.

По тому поети налягають на вірші
(і я серед них, грішний).
Заламують руки в піснях і циклах.
Посипають чуприни та лисини попелом,
аж він заліта у поеми зопалу.
Рими з роками стають обвиклі,
злінялі якісь і немов оскоплені.

Що рідшають чуприни поетів,
то густішає трава забуття
на стежках до могил матерів.
Жовкнуть вірші, як списані асигнації,
котрими силкуються одкупитись
у матерів
за подароване в муках Життя.

Господи!
Ви хоч усвідомлюєте це блюзнірство:
платити за власне життя
списаними асигнаціями?!

А літа пливуть не вертаючись...

Здоровило – колишній бабин онучок –
“обробляє” на батьковій канапі
корпус чергової любаски...

У сусідній занедбаній кімнаті,
у давно несвіжій постелі
повільно згасає батько – колишній поет.
Ледве розтулюючи пересохлі уста,
вже другий день беззубо хрипить:
– Сину... води...
– Та почекай там... От уже ж в'їдливий!
Чи не бачиш: нема ж коли, –
гуде у відповідь.
– Сину-у... – це вже востаннє.
Тиша.

Тільки десь далеко-далеко,
на сільському цвинтарі,

ворухнулася забута могила
і опала.

Та ще над нею осика
затремтіла, зашелестіла осінньо.

І в тому шелесті причулося:

“Сину-у...”

І витихло.

Амінь.